

nem de fjendtlige Ryttere, og saa vendte de om og samlede noget over 30 af det fjendtlige Kavalleri op, som laa i Grøften. Denne Beretning synes at pege i den Retning, at ved det Sammenstød var ikke alene vort Rytteris Mandskab, men ogsaa Hestene Sjendens overlegne. Nu kan det gerne være, at Rytteriet har udviklet sig saaledes, at man forlanger større Hurtighed af det nu end i 1864, og jeg skal indrømme, at navnlig for Sjyllands Vedkommende ere vi gaaede i den anden Retning, nemlig at udvikle en stærk Hest, der passer bedst for det Marked, vi have, saa jeg giver Ministeren Ret i, at fra Sjylland kunne vi vist næppe saa Rytteriet forsynet med Heste. Jeg maa tilføje, at der er stor Forskel paa den Hest, vi nu have i Sjylland og den, vi havde i 1864, som Rytteriet var vel tilfreds med. Men for Artilleriets Vedkommende antager jeg, at Forsyningen vil være tilstrækkelig. Smidertid vil jeg henstille til den højtærede Minister, at man søger at indskrænke Remontekommissionen, dem, der foretage Opkøbet, at sørge for, at vort Rytteri bliver forsynet med danske Heste, for saa vidt de ere tjenlige dertil, hvad jeg tror, de ere. Her vil jeg navnlig henbise til nedenstaaende Skrivelse, hvorefter Krigsministeren har inspiceret et privat Stutteri, der for øvrigt er beliggende i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere. Jeg har ikke noget specielt Kendskab til dette, men jeg har hørt den vedkommende Ejer af Stutteriet omtale som en Mand med store Interesser paa dette Omraade, og hvis han har det, tør man vel ogsaa gaa ud fra, at han har noget Kendskab til, hvorledes et saadant Stutteri skal oprettes og passes. Nu ser jeg af den foreliggende Beretning, at vedkommende har haft 25 Remonter af Statens Heste, Hopper, paa Betingelse af, at de bleve holdte til Halvblodshingste, og nogle andre Betingelser, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, og Resultatet, saaledes som det foreligger til Dato, er dette, at der nu er 3 Toaaringer, 10 Aaringer og 17 Jøl. Nu ved enhver, der har givet sig noget af med dette Forhold, at man ikke kan gaa hen i Hast og danne en bestemt Race, det være sig Træheste, Røreheste eller Rideheste. Der vil altsaa medgaa en lang Tid, forinden man kommer saa vidt, at man kan sige, at der kan slutes noget af et saadant Forsøg som det, der her er beskrevet. Den ærede Minister udtaler saa i Slutningen, som jeg med Formandens Tilladelse vil oplæse, af denne Skrivelse: „Naar Krigsministeriet saaledes har støttet Stutteriet, har det derved haft for Øje ikke alene det formaalstjenlige

ved, at der muligen kunde produceres til Hærens Brug egnede Heste, men navnlig Muligheden af, at der gennem det omhandlede Foretagende kunde vækkes mere almindelig Interesse, ogsaa hos de mindre Jordbrugere, for lignende Hesteopdræt, og skal jeg sluttelig udtale, at jeg — henset til den store Betydning Foretagendet kan faa for Landet, og til, at det næppe kan rentere sig med det store Opdræt paa en saa lille Gaard, hvor Moderdyrenes Arbejde ikke fuldt kan udnyttes til Gaardens Drift — formener, det vilde være heldigt, om Staten traadte hjælpende til for derved at bevare og mulig yderligere at udvide og fuldkommengøre, hvad der med saa store Omre og stor Dugtighed er paabejndt af en privat Mand.“ Ogsaa paa det Punkt er jeg enig med den ærede Minister, at det vist vil ligge over vedkommendes Kræfter, dersom disse Forsøg skulle føre til et Resultat, saaledes at der blev noget at bygge paa — det er jo kun, hvad den ærede Minister har udtalt. Men naar den ærede Minister saa i Slutningen af Skrivelsen siger, at Staten bør træde hjælpende til, har jeg ikke set noget Forslag i den Retning, og jeg tillader mig at tro, at et saadant Forslag, hvis man foreslog at bevilge en direkte Understøttelse til vedkommende, vilde være noget vanskeligt at gennemføre. Jeg vil derimod tillade mig at gøre en Henstilling til den højtærede Minister. Da vi i Fjor behandlede Revisionen af Husdyrloven af 1ste April 1887 og vedtog nogle Undringer deri, blev det meget stærkt gjort gældende her, navnlig fra min Side, som havde den Ære at være Ordfører for det i denne Sag nedsatte Udvalg, at hvis man for Sjællands Hingstekommissionens Vedkommende vilde gaa til at foretage en stærkere Deling mellem de svære og de lette Heste, vilde meget være vundet for disse aarlige Stuer, der foregaa i Roskilde, Og jeg henstillede til den ærede Indenrigsminister, om han ikke vilde forsøge paa at faa en saadan Søndring gjort mellem de forskellige Dele inden for den samme Vedømmelseskommission, hvilke jo ikke staa saa helt venligt over for hinanden, om den end just ikke er delt lige paa Midten, idet den ene Del holder svært paa de sværere Heste og den anden paa Heste til Rørehuse eller Ridebrug. Hvis man ad denne Vej kom til at faa udpeget den bestemte Type, som de sagtyndige erklære for bedst egnet for Remontering af vort Rytteri her i Landet, og belønnede den med de Midler, som man har til Raadighed paa dette Omraade, saa er jeg sikker paa, at vi vilde komme ind paa den rette Vej, saa vilde de Opdrættere, som